

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

§. IV. Humilitatis laus & exercitatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

FARRA-
GO UTI-
LISS. IN-
SIII.

Nihil ul-
eifci.

Non con-
tendere:

Nec sin-
gularita-
ter qua-
rere aut
sectari;
sed omni-
bus bene
velle &
benefa-
cere.

12.
Omni
privato
& singu-
lari amo-
ri; aut af-
fectu
a quem-
cumq; re-
gnant. a.

ni, neminem decipias, nec ranco-
rem ullum retineas. Dilige ho-
minem etiam peccatorem, sed e-
jus peccata odio prosequere. Si
inimicos odisti, perditus es, quia
extra charitatem vivis. Quidquid
à quovis patiaris, feras equanimi-
ter, & neque foris neque iatus,
nec verbis nec factis, nec vo-
luntate te ulciscaris: & vivet
in te spiritus Domini JESU &
omnium Sanctorum ejus, qui et-
iam hostes suos ad mortem usq;
complexi sunt. Igitur ei qui te læ-
fit, jucundum & amicabilem vul-
tum exhibe. Sis mitis & beni-
gnus, neque pro ulla re facile con-
tendas aut decertes, sed potius
vinci ac superari te patiaris: ma-
gisque velis virtutem servare in-
columem, quam retinere super-
biam, contentionem, ac propriam
voluntatem. Inter pios confoda-
les positus, non singularis sed co-
munis sis, & moderatè hilaris.
Præbe te fidum, favorabilem &
paratum, prodesseque coneris
singulis quibusque tuam deside-
rantibus, operam illaq; indigen-
tibus. Habe semper piam compas-
sionem, & miserationem erga
omnium ærumnas & necessitates,
tam spirituales quam corporales.

Esto communis singulis qui-
busque, non autem speciatim cui-
piam te devincias: ita enim fiet,
ut nullo immoderato mœrore cõ-
turberis si moriatur amicus, aut
te contempto vel posthabito, a-
lium eligat. Ut igitur spiritus
libertatem & veram inter te &

Deum amoris exercitationem
servare, ac tui potens manere pos-
sis, dede te totum Deo, nec alicui
te obstringas qui te ab illo possit
retrahere: aut cui ipse cum amore
& delectatione adhæreas, vel qui
tibi adhærescat. Nullius, inquam,
singularem expetas amicitiam,
sed Deo contentus esto. Amore &
intentione Deum prosequere su-
pra omnia quæ ab eo condita
sunt. Ama eum purè propter eum
ad æternam ipsius honorem, non
autem præmii causâ, neque ob
cõmodum, aut gustum, aut con-
solationem: vera enim *charitas nõ*
querit quæ suæ sunt. Immensæ Dei
bonitati ac pietati confide: nec
scire aut perscrutari velis, quid
de te Deus acturus sit: sed te totum
illi resigna. Nec cuiquam nisi ipsi
soli vel vivere vel placere appet-
tas aut coneris. Te ipsum verò &
mortales omnes hac intentione
ama, ut quibuscumque potes mo-
diseos ad Deum adducas. Elige
Christum in gloriosum animæ
tuæ sponsum, eumque excrucia-
tum & vulneribus cõfectum cor-
di tuo imprime.

§. IV.

Humilitatis laus & exercitatio.

1. Actus Humilitatis semper exercendi.
2. Maximè enim preparant animam influen-
tibus divinis.
3. Eius ergo amore, officia infima libenter am-
plètere.
4. Consistit autem humilitas in vera agnitione
suæ indignitatis, & reverentia divinae majestatis.
5. Innocentia patientia humilitatis est propria.
6. Descriptio humilitatis ex actibus illius sum-
pta.
7. Prompta obedientia humilitatis filia optima.

8. Humi-

FARRAGO URSI-
LISS. IN-
STIT.

8. *Humilitas omnium vitiorum victrix glorio-
sa.*
9. *Perè humilis erga seipsum est rigidus, erga
alios benignus.*
10. *Gaudet rebus adversis, indignum sese judi-
cat prosperis.*

1. *Humili-
tas & e-
jus varii
actus. Ne-
mini se
præfert,*

Sis, quæso, parvulus & humi-
lis, atque inimum submissus
coram sublimi potentia & maje-
state Patris æterni. Numquam a-
licui te præferas, sed omnes te
meliores arbitrare. Opera vel ex-
ercitia tua nequaquam æstimes
digniora aliorum operibus atque
exercitiis; sed despice ac nihili
pende teipsum & omnes actus tuos.
Putas alios plus efficere innocenti
cogitatione, quam ipse efficias
cunctis exercitiis tuis. In eisdem
verò tuis exercitiis, & in omnibus
quæ ex amore sive agis sive omit-
tis, non dulcedinem, non mercede-
dem, nec quidquam nisi solum
Deum petas vel exigas. Si con-
solationem divinitus percepisti,
non inde vanè glorieris, nec tibi
placeas: sed humili & grato ani-
mo gratiam Dei recipiens, judica
te indignum omnibus Dei donis.
Nec in illis quiescas, aut propriam
voluptatem quæras, non illa tibi
usurpes vel attribuas, sed ea inte-
grè in Deum refunde: neque enim
aliquid ex teipso habes, nisi vitia
& peccata. Si Dominus auferret
à te gratiam suam, esses nimirum
omnium hominum pessimus atque
sceleratissimus. † Sanè ex Dei
bonitate quæ te à ruina præfer-

*Omni-
bus
se postpo-
nit,*

*Non qua-
ritur de
donis Dei*

*Gratiam
Dei ag-
noscit in
omnibus.*

vat, & ex virtutibus quas tibi
confert, præclariorem humiliandi
te causam invenis (si solerter
attendere velis) quam inveniat
is, qui lapsus veniam atque in-
dulgentiam à Deo obtinuit. Nam
& intemerata Dei Genitrix Vir-
go Maria, cum ab omni peccato
sit præservata, majorem humili-
tatis rationem habet, quam beata
Maria Madgalena, quæ divina
bonitate à peccatis fuit liberata.
Majus enim beneficium est ali-
quem à vulneribus servare illæ-
sum, quam eum post inflicta vul-
nera curare.

2. *Humili-
tas ani-
mam Deo
preparat,
& divi-
ni splen-
doris
per com-
paratio-
nem val-
lis & son-
tus.*

Sole summum cæli verticem
obtinente, si qua vallis profunda
sit, ipsa à sole eximè illustratur
& ferax redditur. Eadem ratio-
ne, dum vir bonus in imo suæ re-
sident parvitas, agnoscitque se
nec esse, nec habere, nec posse
quidquam suis viribus, nec etiam
perseverare, nec progredi in vir-
tutibus, sæpiusque in virtutibus
ac bonis operibus sese deficere &
multa negligere sentit: intelligens
hinc paupertatem & necessitatem
seu indigentiam suam, vallis se efficit
humilitatis. Et quia humilis est,
& suam inopiam agnoscit, atque
hanc divinæ bonitati & miseri-
cordiæ pia cum querimonia ex-
plicat ostenditque, interim &
divinam celsitudinem & suam at-
tendens parvitas, nimirum
vallis profunda est. Christus ve-
rò Sol justitiæ in supremo cæli
vertice, hoc est, ad Patris sui dex-

FARRA-
GO UTI-
LISS. IN-
SIT.

teram constitutus, in hujusmodi humilis cordis fundum suos mittit radios atque splendorem, quibus illud fertile admodum reddit. Neque enim potest Dominus Jesus non moveri misericordiam, quoties cum humilitate pro ipsi offerimus querimonias ac preces.

3.
Officia
infima
& con-
tempribi-
lia liben-
ter susci-
pit, ex-
emplo
Christi.

Infima & abjectissima servitia vel officia libenter exequaris, amore Jesu Christi, qui se humiliavit, & formam servi induit propter te, tibi que triginta tribus annis inservivit. Si Imperatoris filius & totius orbis dominus esses, atque derelicta regni gloria ad pauperis famuli conditionem te abjiceres, serviens Christo in membris suis; tunc merito gauderis; tamquam cui ingens bonum & grandis honor obtigisset.

4.
Humili-
tatu est,
suum ni-
hil agnos-
cere, &
Dei ma-
gestatem
venera-
ri.

Homo verè humilis propriam indignitatem ac vilitatem, suamque nihilum (id est, quòd nihil sit) funditus agnoscit: ut videlicet peccatis suis indignum se fecerit omni gratia & beneficiis Dei, dignum verò atque obnoxium cunctis illis poenis, pressuris & afflictionibus, quæ possent illi à Deo & creaturis omnibus infligi. Quidquid charismatum & bonorum, quidquid gratiæ divinitus adeptus est, se nulla ex parte meruisse consistetur. Itaque & seipsum & omnia Deo omnipotenti ad illius offert honorem, utpote quæ purè ex ejus benignissima misericordia promanarunt. Nec ex aliquo Dei dono vel gratia effertur animo, sive sit

Humili-
tatu
omnia
sua Deo

scientia, sive sapientia, fortitudo, pulchritudo, divitiæ, aut quidvis aliud: sed se omnibus Dei donis credit indignum, eaque non nisi ex mera Dei bonitate sibi collata existimat. Ad hæc omni loco, quem vel sedendo, vel stando, vel jacendo occupat, etiam indignum se fatetur. Nihil enim omnino sibi tribuit, nisi quod ex seipso habet, nempe peccata, & multiplices culpas atque defectus suos. Et licet multum se abjiciat ac humiliet, nihil tamen aut parum sibi fecisse videtur. Sive ergo comedat, sive bibat, sive quidvis aliud agat, locum vilissimum in domo, novissimumque in mensa, & minimam cibi & potus portionem capit atque amplectitur. Breviter in omnibus quæ ipsi necessaria sunt, abjectissimam portionem sibi optat cedere: quodque vel aliis mansit reliquum, vel ab aliis factiditur, ipse lætus suscipit, nec ei nimis parum videtur: imò verò illo ipso se indignum iudicat, & nec meruisse, nec mereri illud à Deo se posse, sentit ex animo. In omnibus absque querimonia, murmure & impatientia vivit. Novit enim de manibus Dei suscipere omnia, sicque de nulla creatura queritur, quantumvis indignè aut injuriosè ab aliis tractetur. Etiam si alii eum perturbarent, expellerent, cæderent, confoderent, & ipsa demum morte afficerent, numquam crederet se affectum iniuria, nec quidquam inde, vel de qualibet alia

accepta
refert.

Præter
indoles
humili-
tatu, &
minata
ac abje-
ctanda
præter
vire in
militia

FARRA-
GO URTI-
LISS. IN-
STIT.

alia re cuiquam imputaret, atque ita etiam mortem ipsam benigne exciperet. Cuncta namque (ut dictum est) de manibus Domini accipit, certus sibi & optima & utilissima esse, quæcumque illo permittente ipsi evenerint. Nihil enim cuiquam præstat Deus, nisi quod ei sit optimum: quod ita certum est, sicut certum est Deum vivere.

5.
Pacien-
tia vir-
tus hu-
mili-
um pe-
culiaris.

Submissa humilitas, est supra omnem perpeffionem innocens patientia, & ultra omnem afflictionem pax spiritus, & omnium adversorum mitis ac mansueta tolerantia. Ipsa nimirum Sancto- rum omnium simplicitas est, & cunctorum bonorum hominum constantia atque stabilitas, virtutumque omnium primum initium.

6.
Humili-
tatis de-
finitio ex
varis a-
ctibus ac
desideriis
humiliu.

Humilitas vera, est interna quædam & profunda cordis atque animi coram cellissima Dei majestate inclinatio ac demissio. Verè humilis semper sese dejicit & aspernatur, semper submissio- nis abiectionisque amore tenetur. Et quia se per sui cognitionem ex animo contemnit, vult etiam haud dubiè ab aliis contemni ac vilipendi: nam nisi id velit, necdum reverà se despicit, necdum verè humilis est, ut qui necdum abiectionem & contemptum sui amet. Itaque verus humilis, cum per sui cognitionem sese nullo habeat in pretio, sed potiùs floccipendat: etiam dignus sibi ac bene meritis videtur,

quem & mortales omnes despiciant. Sicut enim superbus maximè lætatur, quando præcipuus ei habetur honor: ita qui ex fundo humilis est, ibi potissimum gaudet, ubi maximè deprimitur & contemptui habetur: in hoc enim spiritalis gustus & amor præcipuè abundat,

Verè humilis, Deo, & cunctis apud quos vivit, libenter obedit, quatenus in hoc pacem, virtutemque & suæ proprietatis mortificationem consistere advertit. Mox ubi aliquid ei injungitur, promptus atque paratus est omnibus: & quod agit, non ad placendum hominibus, sed pro sola Dei gloria facit. Quidquid ei præcipitur, totum de manu Domini suscipit reverenter: unde & si fortassis ex se melius aliquod opus inchoasset, citra tamen difficultatem ipsum intermittit, dum ei aliud imperatur. Plus enim ei obedientia in opere parvo, quàm propria voluntas in magno, sapit. Nihil itaque, quamlibet magnum, cum inordinata proprietate agit aut possidet: cum semper illud (Deo & hominibus aliud exigentibus) hilariter dimittere sit paratus. Et profectò vel minimum aliquod opus ex obedientia & resignata voluntate factum, qualecumque illud fuerit, multò melius Deoque acceptius est, alio quamlibet magno opere sine obedientia secundum propriam voluntatem peracto. Gratiore enim Deo obedientia est, quàm victimæ. Dum

7.
Obedien-
tia & re-
signatio,
silia hu-
milita-
tis.

Humilis
obedien-
tia meri-
tum.

FARRA-
GO UTI-
LISS. IN
SYIT.
I. Reg.
15.

Disceat
homo hu-
mitem
obedi-
tiam ex
cruce Je-
su Chri-
sti.
Phil. 2.

ergo humilis homo Jesu Christi fidelissimi amatoris sui obedientiam perpendit, attendens ut ille Rex regum, & Dominus dominantium, ad mortem usque crucis obediens ac resignatus fuerit, alacriter inclinat se non tantum sub Deo & Superioribus suis, verum etiam sub cunctis hominibus, qui quantum inferiores sunt, tanto sub eis subjectio amplius sapit. Talis nimirum propriam voluntatem, propriumque judicium & sensum in omnibus (quando in hoc virtutem intelligit sitam esse) mortificat & abjicit.

8.

De omni-
bus vitiis
tentatio-
nibusq;
triumphat
humili-
tas.

Sola humilitas apta est cuncta hostium certamina dissipare, & omnia in suos usus inflectere. Si enim humilis quispiam adversa labore valetudine, agit gratias Deo, & de ejus manibus id accipit. Si sit incolumis, etiam gratias agit Deo, & tanto studiosius divinum exequitur cultum ac famulatum. Si contemnat, eundem Deo gratias agit, cogitans id eum permittere, ne se extollat; multoque majore se contemptu dignum esse, quam ab aliquibus possit affici. Si honor ei habeatur, dolet, & indignum se sentit, tantoque amplius se contemnit: vel putat ob suam infirmitatem id Deum permittere, ne plus æquo diffidat.

9.

Humilis,
sibi seve-
rus, alius
benignus
& indul-
gens.

Verè humilis erga seipsum astutus & callidus est; ut ea bona quæ habet, tegat & extenuet, ac culpas suas, etiam leves, magnipendat & prodat, quantum in ip-

so est: erga proximos verò benignus & pius est, ut eorum etiam exiguas virtutes magnipendat, & majores culpas extenuet, puta vel intentione, vel infirmitate eos excusando, aut asserendo quòd Deus permiserit salutis eorū causā, quodque ipsæ culpæ magnis eis adjumento quandoque erunt ad seipsos humiliandos, & ad studiosius ferventiusque Deo servendum: vel etiam persuadendo sibi multò gravius se fuisse casurum, si tam acriter esset impugnatus: gratiasque agendo Deo, quòd se à tam infesta tentatione servaverit.

Verus * humilis semper agnoscit se miserum peccatorem esse, seque nihil habere, nihil posse, & nihil velle boni, absque auxilio & gratiā Dei. Unde & intus cum Publicano clamat: *Deus propitius esto mihi peccatori.* Non vult humilis videri, sed vilis: in rebus prosperis ingemiscit, lætatur in adversis: rerum affluentiam affligitur, plorat in deliciis: cruciatur sublimitate, gaudet penuriā: laudes contemnit temporarias, omnino honore se indignum arbitratur: fugit simulationem, amat veritatem: rerum transitoriarum obliviscitur, æterna concupiscit. Nō solet jactare sese, aut de se præsumere. Gratiam & vires quas habet, non sibi adscribit, sed fatetur humiliter dona cuncta ex Dei benignitate proficisci. Semper latere & nesciri appetit, modò id posset absque proximorum detri-

men-

10.
Lætat
in tri-
buti-
bus: in
dignum
se julii
car. eli-
latior.
Luc. 4.
* Verus
& pius
humili-
tatis se-
ctator
disceat
hic va-
rios
ctus ex
corde
humili
proce-
dentes

FARRA-
GO UTE-
L. 155. IN-
STIT.

mento fieri, ne vel tenui jactantia
aut superbiæ labe aspergatur. Re-
frenat sensus suos. Continens est
ac circumspectus in verbis. Om-
nes homines sincerâ & communi
quadam dilectione complectitur.
Denique, cum fundamentum ve-
ræ humilitatis habeat, cuncta ad
vitam rectè, sancteque instituen-
dam necessaria, facillè cum gratia
Dei invenit ac servat.

§. V.

De consolationibus & desolatio-
nibus internis.

1. Interna derelictio de manu Dei gratanter est acceptanda.
2. In statu desolationis nullum aliud solatium querendum, quam conformitas cum beneplacito Dei.
3. Dulcedo datur inchoantibus, subtrahitur proficientibus.
4. Vera siquidem devotio non est in illa dulcedine, sed in sancta resignatione.
5. Quantum posse propriæ voluntatis abnegatio in ariditate interna.
6. Petenda potius est conformitas cum voluntate Dei, quam interna dulcedo.
7. Resignatio propriæ voluntatis gratissimum Deo sacrificium est.
8. Sola reddit hominem divini amoris securum.

I. Ariditas
spiritua-
lis pro
Dei amo-
re tole-
randa
cum resi-
gnatione
animi.

Si quando sentias naturæ tor-
sporem, mœstitiam, & grave
pondus, teque gustu, apperitione,
& impulsu erga res spirituales
destitutum, itemque miserum,
inopem, desolatum, atque sine ul-
la consolatione relictum esse à
Deo, & quodam erga quævis tam
externa quam interna exercitia
tædio laborare: nihil hinc animo
consternèris, sed Domini mani-
bus te permittens ac resignans, il-
lius ores fieri voluntatem, & quod

ad ejus sit honorem. Crede mihi,
hæc atra ac tristis nubes prope-
diem dissipabitur, & lux splen-
dorque radiantis solis (qui est
Dominus noster Jesus Christus)
majori cum gratia & consolatio-
ne te perfundet atque illustrabit
quàm umquam antea, atque hoc
ipso senties te diligi à Deo, teque
illi placere.

a Quando nobis Deus præ-
sentia suæ consolationem sub-
trahit, adeoque se à nobis elon-
gat, ac si inter ipsum & nos den-
sissimus murus interpositus sit;
quando item nos in angustiis, af-
flictionibus ac miseriis nostris
veluti relinquit (sicut Christus à
Patre suo relictus fuit) & perinde
quasi nos confugientes ad se ne-
que videre neque audire veller,
solos certare sinit: tum in ipsa no-
stra desolatione immobiles per-
manere, & in nulla mortali crea-
tura vel negotio solatium quæ-
rere debemus, nisi illo dumtaxat
verbo, quod & Christus ipse di-
xit, *Fiat voluntas tua.* Hoc ver-
bum & jucundissimum & Deo
gratissimum est. Beatus qui illud
ex animo tunc dicere potest.

Sæpè Deus saporem ac dulce-
dinem spiritualement pro sua pieta-
te largiri solet, ut hominem ad
altiora provocet, & in vitæ con-
tineat integritate. Dum verò is,
cui illa conferre solebat, in vera
dilectione proficit, illam dulcedi-
nis instillationem subtrahit.

a Hæc & affinia ex aliis juvabit Lectorem
legisse apud R. P. Jeremiam Drexelium He-
liotropii lib. 5. cap. 12. §. 3.

Ve-

2.
Nō qua-
rantur
tunc hu-
mana so-
latia, sed
conformi-
tas dum-
taxat cō
Christo
crucifixo,
& Dei
volunta-
te.

Psal. 21.
Marc. 15

Mat. 26i

3.
Consola-
tio datur
inchoan-
tibus, ut
animosè
pergant.